

панъ хорунжий¹⁾), Галаидовичъ. Азъ го знамъ : три годинъ, ка ми е дълженъ сто жълтци. Азъ слѣдъ него, като че да си земжъ отъ него паритъ, и влѣзохъ съ него заедно въ градътъ.“

„Че какъ влѣзе ти въ градътъ, та че и паритъ искаше да си извадишъ!“ каже Булба; „и той не заповѣда да те обѣсжтъ на мѣсто, като куче?“

„Съ малъ ме не обѣсп,“ отговори еврейнътъ: „служитъ му ме хванѣхъ и мѣтнѣхъ вѣже на шията ми, но азъ се помолихъ нему, рекохъ, че штъ го почакамъ за борчътъ, колкото ште, врекохъ се да му дамъ оште на заемъ, штомъ ми помогне да си събержъ борчътъ отъ другитъ рицаре; заштото у него — азъ ти сичко казвамъ — нѣма ни една жълтца въ джебътъ, макаръ че има и чифлици и ниви, и четири кули, и ливадіе до самѣ Шклово, а пари нѣма, както и казакъ. И сега, ако го не въоружѣхъ бреславскитъ еврее, нѣмаше съ што да излѣзе на войнжъ. Той и на сеймътъ²⁾ го нѣмаше за това.....“

„А какво прави въ градътъ? видѣ ли нашитъ?“

„Какъ да ги не видѣхъ, тамъ сж много: Ицка, Рахумъ, Самойло, Хайвалхъ, еврейнъ богатъ.....“

„Проклети да сж, кучетата!“ извика сърдито Тарасъ: „ти што ми подказванъ своето чифутско повлекло? азъ те питамъ за нашитъ запорожци.“

„Нашитъ запорожци не видѣхъ, а видѣхъ само панъ Андрея.“

„Андрея видѣ ли?“ извика Булба: е, какво той? дѣка го видѣ? въ нѣкой зимникъ? въ нѣкой дупка? осраменъ? врѣзанъ?“

„Че кой смѣе да врѣзва пана Андрея? той сега е такъвъ голѣмецъ рицаръ..... вѣрвай Бога, азъ го не познахъ, И нарамницитъ му въ злато, и на поѣса му злато, и насждѣ злато, и сичко злато; както слънцето огрѣе пролѣтъ, кога въ бостанътъ всѣко пиленце пиштитъ и лѣе, и сѣка тревица мерише, така и отъ него грѣе злато, и конь му е далъ войводата за ѣздене най-добъръ: двѣстъ жълтци чини само конятъ.“

Булба се вкамени. „Че зашто е облѣкълъ той чужди дрѣхи?“

„Заштото е по-хубаво, за това е и облѣкълъ. И сами на конь

1). Полковникъ—Войвода.

2). Съборъ, совѣтъ при кралевиятъ дворъ.